

Ангел Каралийчев
Топлата ръкавичка

За Нова година мама подари на Тошката две жълти вълнени ръкавички. Те имаха само по едно пръстче, но бяха леки пухкави и топлички. За ръкавичките мама разплете какината фланела, защото такава хубава прежда никъде не се намира. Пустата мама! Отгоре на ръкавичките извезала две кученца от червени конци. Те не са живи, но досущ приличат на Страхилча. Ще попитате: кой е този Страхилчо? Той е истинско куче. Живее в дървената колибка под ябълката и варди къщата. От нищо не се бои. Само нощем го е страх от тъмното и лае, без да има защо. А е много хитър. Толкова е хитър, че не може повече. Ако си хвърлиш шапката на улицата, за един миг ще изтича, ще я захапне и ще ти я донесе. И не я пуска на земята, а застава на задните си крака и ти я подава в ръцете.

– Дръж, сине – рече мама и подаде ръкавичките на Тошката, – да ти топят ръцете, когато идеш на пързалката, но гледай да не ги загубиш, защото ти ги подарявам от сърце.

Сякаш не рече тъй мама, а му поръча:

– Тръгва, Тоше, на пързалката да си загубиш ръкавичките!

И Тошката свърши тая работа. Повлече шейничката си към Заешка могила, където е пързалката, спусна се три пъти като вихър надолу, но на четвъртия път шейната му се прекатури и той заби главата си в снега. Измъкна се побелял от сняг, запъхтян, поотърси дрехите си и тъй като му стана студено, подири в джоба мамините ръкавички. Извади едната, но другата я нямаше. Захвана да я търси по цялата пързалка. Никъде не можа да я намери. Сякаш беше потънала в земята. Буца заседна на гърлото му, когато повлече шейната си към дома. През цялата вечер ходеше нацупен. И новогодишната баница с късметите не му се услади. Като си легна, дълго се въртя в леглото и не можа да заспи. Мама нощес до втори петли си вади очите над тия ръкавички, а той изгуби едната още при първото си излизане!

Сега да видим къде е ръкавичката.

Тя се изтърси от джоба на Тошката, когато той обърна шейната и си заби главата в снега. Леката ръкавичка хвъркна като птиченце и падна зад една трънка. Потули се, затуй Тошката не можа да я намери. Щом децата се разотидоха и пързалката опустя, от съседната горица изскочи Зайо Мустаков. С пет-шест юнашки скока той се изкачи на могилата, погледна отвисоко към селото, където трептяха много светлини като звезди, нападали на земята, и въздъхна:

– Тая нощ всичките послушни деца ще получат подаръци, само за мене няма нищичко!

И Зайко вдигна предната си лапичка, за да си избърше окото. Като го избърса, той се втренчи към трънката и видя, че там върху снега нещо се жълтее. Заешкото му сърце радостно затупка. Дали не е круша? Бързо се втурна към ръкавичката. Побутна я боязливо с крачето си, дори я обърна, но щом съзря извезаното кученце, отскочи три крачки назад. Уплаши се, горкият, от кученцето, но то си кротуваше върху ръкавичката.

– Добро кученце! – тихо си рече Зайко Мустаков. – Ще си го взема да ми варди къщурката.

И приближи пак към ръкавичката. Но тъкмо когато посегна да я вземе, изневиделица изскочи Кума Лиса Кокошарска.

– Не я пипай! – викна тя.

– Защо? – обърна се слисан Зайко.

– Защото само на мене прилича да нося ръкавички. Най-напред ще си я надяна на едното краче, сетне на другото, сетне на третото... Чудесна ръкавичка!

– Я па тая! – накриво я изгледа Зайко Мустаков. – Махай се или ще насъскам кученцето да ти скъса кожухчето!

Лиса Кокошарска се ядоса и се озъби на Зайка, но той не беше от страхливите.

– Кра! Кра! Крадци! – размаха крила над трънката един гарван. – Тази ръкавичка е на Тошката! Вие сте я откраднали. Ей сега ще повикам Страхилча!

И гарванът хвъркна към село.

Откъм гората се зададе и глупавият Вълкан Вълканов. Почна да ломоти:

– Какво вие таковите тука? А-а-а-а, ръкавичка сте намерили! Тя ще бъде моя. Защото съм най-силният звяр в гората. Който посегне към нея, ще го разкъсам.

И Вълкан затрака със зъби, защото той можеше да работи само със зъбите си.

– Моля ви се – довтаса и Катеринка Пухлева, – продайте ми тая ръкавичка! Давам за нея два жълъда!

– Я бягай оттука, че като река ам – само на катерички ще ми станеш! Какво таковаш и се навираш тука? – изръмжа Вълкан Вълканов и зина.

Тогава Катеринка извреця, Кума Лиса Кокошарска затявка, Зайко Мустаков се засили и направи такъв скок, че прескочи цялата могила, но пак се върна.

Отдън гората затрополя самият Медун Мецанов.

– Каква е тази дандания? – ревна той. – Защо ме събудихте посред нощ от зимния ми сън? Кой от вас предизвика свадата?

Зверовете мълчаха с наведени глави.

Тъкмо в туй време откъм село дотърча Страхилчо. Той не беше виждал горски зверове, затуй безстрашно се приближи до тях.

– Защо се карате? – изджафка той.

– За ръкавичката! – отвърна Лиса Кокошарска. – Ние намерихме една ръкавичка и не можем да я разделим.

Хитрият Страхилчо хвърли едно око към ръкавичката на Тошката, позна я и рече:

– То е най-лесна работа. Я се наредете един до друг с очи към могилката. Щом река „ав“ – всички тичайте нагоре! Който стигне най-напред на върха – негова ще бъде ръкавичката!

Зверовете се наредиха: най-отдясно – Медун, до него – Вълкан, до Вълкана – Лиса, до нея – Зайко, а до Зайка – Катеринка.

– Ав! – изджафка Страхилчо и зверовете се втурнаха нагоре.

А Страхилчо ухапа ръкавичката на Тошката и – дим да го няма. Изчезна към селото:

На другата сутрин, когато Тошката се показва на прага със сурвакница в ръка, от кучешката колибка изскочи Страхилчо, ухапал изгубената ръкавичка.

– Хей, къде си я намерил? – весело извика Тошката, грабна я от устата му и за награда му даде един краищник от новогодишната баница.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3408>]